
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Từ Ân 3 tháng 10 Trưa

<blockquote>Kalama tri ân bạn 77july2015 ghi chép.</blockquote>

[04/10/2020 - 10:52 - caoxuankien]

Ghi âm Pháp thoại

Trưa Thứ Bảy 03 tháng 10 năm 2020 Chùa Từ Ân Berlin Đức

Xin tri ân cô Quyên Lê phát live video trên FB.

[27/03/2021 - 08:24 - 77july2015]

Bảy tỷ người trên Trái đất này là một con số rất là nhỏ, và vô số chúng sinh trong đời mới là con số chính. Tất cả chúng sinh trong đời gộp chung trong 4 nhóm sau đây, hồi sáng tôi đã nói sơ sơ rồi. Nhóm 1 là cả cuộc sống chỉ nhắm một lí tưởng duy nhất thôi, đó là trốn khổ. Các vị có biết có những người cả đời ăn hông đủ no không? Chắc sướng quá không biết loại người đó. Đói suốt vậy đó. Rồi cả đời không biết khỏe ngày nào hết, bệnh suốt, nó khóc ngằn ngặt trên tay mẹ rồi cứ vậy nó bệnh suốt tới hồi lấy chồng lấy vợ, cứ bệnh hoài như vậy đó. Rồi có người cả đời trực trặc lận đận vì tình duyên, tức là đụng vô mối nào là rã mối đó, mà cứ yêu hoài, quờn là yêu, lạ lắm. Biết là mình không có duyên trong cái chuyện đó mà cứ rã đám này là xáp vô đám khác, càng xáp vô càng tệ, bởi vì càng già càng xấu, mà càng xấu thì nó càng khó kiếm, mà càng khó kiếm thì càng hăng máu, mà càng hăng máu thì càng xáp tầm bậy, cứ như vậy. Cho tui nói lên một người mà không nói tên tuổi, địa chỉ, trước khi lấy chồng là có tám mối, lấy rồi thì không yên phận với ông chồng mà tiếp tục dính thêm năm, bảy mối khác, rồi cuối cùng ông chồng ông điên lên, ông mới... Ông là dân Mỹ mà, ông biết bắn bả và ông tự sát, mà bắn bả 2 phát bả không chết mà ông 1 phát ông chết. Tại sao ông bắn bả? Bởi vì ông phát hiện ra bả lấy tiền nhà để nuôi người đàn ông khác, khi ông biết vậy thì ông giết bả. Bả không chết, thì khi ông chết rồi còn bả xuất viện thì bả nuôi ông khác, đến giờ thì bả nuôi ông khác nữa. Tại sao tui phải đem chuyện này ra tui nói? Cả đời khổ vì đói, cả đời khổ vì bệnh, cả đời khổ vì nghèo, cả đời khổ vì lận đận. Cho nên tất cả mọi nỗ lực của họ trong đời sống chỉ nhằm 1 mục đích duy nhất là: trốn khổ. 02:59 ...mấy chục con, cả đời không bao giờ biết ăn no, con nào con nấy ốm gờ xương vậy đó. Loại chúng sinh đó cả đời chỉ đói khổ thôi. Loài chúng sinh cả đời chỉ trốn khổ.

Loài chúng sanh thứ hai là nhóm tìm vui. Là cả đời cứ tung tăng tung tăng đi tìm cái nó thích. Loại thứ nhất là cả đời đi trốn cái nó sợ nó ghét. Nhóm chúng sanh thứ hai là cả đời đi tìm cái mình thích. Từ đó mới dẫn đến kiểu tu hành khác nhau. Loại người cả đời trốn khổ, họ thích cầu nguyện, cầu cho con đừng bị cái này cái kia. Nhóm thứ hai, nhóm tìm vui, khi đến chùa nó cũng thích tu theo kiểu cầu nguyện để được cái này cái kia. Đây chính là điều nhức nhối nhất ở đạo phật. Từ ở chỗ độ sinh mà chuyển sang độ tử. Hai điều lúc còn sống làm ơn đàng hoàng một tí, tới hồi ngặt nghèo không cần ai.. Chính vì hồi sống không chuẩn bị cái đời sống tâm linh tinh thần cho nó ra hồn ra trò, cho nên tới hồi chết mới tin cây, mới giao thoát cho con đường khác. Chứ nếu các vị

ngon lành rồi, các vị có nằm giường đắp chiếu, tui vẫn tin các vị tự siêu độ. Tôi nói lại lần nữa, nếu hồi còn sống, các vị có đời sống tâm linh tinh thần ngon lành thì các vị có đắp chiếu, tui vẫn yên tâm là bà này bà siêu. Còn các vị trong đầu chỉ biết tiền, ăn rồi chỉ biết le lưỡi đềm tiền, bây giờ mà có chết giữa chánh điện này, mà có một ngàn tăng nin tụng tui cũng không tin là nó siêu. Trong đây có nhiều người bất mãn tôi khi mà nói ra mấy chuyện đó. Nếu mà có 1000 tăng ni tụng mà siêu thì mấy thằng đại gia nó chết nó siêu hết rồi. Mình đại gia cứ cúng tiền thoải mái, cúng cho tăng ni, cao tăng ông chừng 50 ngàn... Giáo pháp này không có dành cho đồng tiền. Nó mắc cái chứng gì mà lúc mình đang ngon lành là mình không tin chuyện đó, tới hồi ngáp ngáp mình mới tin...05:39 Hạng thứ hai là hạng ăn rồi cứ đi vun xối những ước mơ. Và cái tui nói rất là nhiều lần, 100 người Việt Nam đến chùa đối với tôi chỉ có 1% là Phật tử đúng nghĩa thôi, đó là nhóm người nhận ra sự vô nghĩa, tẻ nhạt của đời sống. Tui nhắc lại một lần nữa, nhóm 1 là họ thấy cuộc đời này qua vị đắng. Nhóm 2 họ thấy cuộc đời này qua vị ngọt. Nhóm 3 là nhóm không có ý chí, tức là nhóm buông xuôi. Nhóm 4 là nhóm mà tui gọi là Phật tử thứ thiệt, có nghĩa là đối với họ, đời sống này không đáng không ngọt, mà là nhạt. Chữ nhạt ở đây nó có nghĩa là không có gì để thích và không có gì để ghét.

Và phương tây họ có 1 triết gia không biết bà con mình có rành không, là ông ... Ông nói rằng đời sống này nó tẻ nhạt, vô vị và vô nghĩa. Tui nói lại một câu nói trong bộ phim nổi tiếng Twilight. Trong phim đó chàng là 1 quý dracula hút máu, yêu một người con gái ngoan hiền, thơ ngây, bình thường. Trong giây phút nồng nàn nhất, chàng mới hỏi nàng một câu tui cho là rất Phật pháp, vô cùng và vô cùng Phật pháp. Chàng hỏi câu này: - Em à, nếu tui mình đời đời bất tử không chết thì mình sẽ sống cho cái gì? Một năm ăn bao nhiêu tấn gạo tui hỏi câu quý vị tinh bơ, chứ câu này mà nói với tôi, tôi rất là sốc, tôi rất sốc khi nghe chàng hỏi nàng câu này (...) Trong kinh nói, chúng sanh hạ căn, suốt cuộc sống chỉ cầu cho bớt khổ thôi; chúng sanh trung căn, cầu cho cuộc sống được vui; hạng chúng sanh thượng căn, cả khổ vui đều mong manh và vô nghĩa. Cho đến bao giờ mà bà con thấy sự có mặt của mình trên đời nó không có cần thiết thì khi đó bà con mới khá được. Tôi nói hồi sáng, tất cả những gì quý vị nói là hạnh phúc, chỉ là giải pháp cho đau khổ thôi. Còn bây giờ đây tui thấy toàn dân cũng khỏe mạnh, chắc các vị chưa thấm, tất cả những gì quý vị cho là hạnh phúc, nó chỉ là giải pháp cho đau khổ thôi. Phải sống chánh niệm, thường xuyên chánh niệm thì mới hiểu ra câu vô cùng sâu sắc này. 08:45 Tất cả hạnh phúc trên đời chỉ là giải pháp cho đau khổ thôi, cứ mỗi lần mình giải quyết được một nỗi khổ, niềm đau thì sự giải quyết đó mình đặt cho cái tên là hạnh phúc. Các vị phải đói bụng thì ăn mới ngon, các vị phải khát nước thì uống mới đã, các vị phải nhớ thương một người thì khi các vị gặp mới vui, tôi xin bảo đảm 1000% là nếu không có đau khổ thì không có hạnh phúc. Cái chuyện đó nghe rất là khó tin nhưng mà tui dám bảo đảm không có hạnh phúc nào mà nó không về trái của đau khổ hết. Ví dụ như các vị ngồi lâu rồi mỏi, thì lên lên xuống xuống, nó đã dzữ lắm. Trưa nay đứng ra là ngộ xong tui đi về tui ngủ một giấc. Đến lúc ra khỏi chùa là đã trễ lắm rồi, tui về tới nhà mới là một giờ đúng. Tui tranh thủ nằm một chút, đang nằm thì nghe bấm chuông cửa. Lúc đó tui mới chợt nghĩ đến bài giảng sáng nay. Tui nói đúng rồi, thực ra tất cả hạnh phúc trên đời này đều dẫn đến khổ. Nếu tui mình không tranh thủ chạy qua chùa, thì bây giờ mình nằm thẳng cẳng tới chiều nó đã biết bao nhiêu...

10:19 Cái câu này, tui rất muốn thuê người tạc lên 1 cái tảng đá để trước chùa, cái câu này người đời họ coi không thấm, còn người thực tu nghe câu này... Tui mong đời sau tui sanh ra, tui 57 tuổi có 1 ông thầy giống như ông này đến nói tui nghe câu này, tui bỏ tui đi hết, bỏ hết vô chùa, nghe nè: Con sư tử mỗi sáng phải chạy để tìm thức ăn, con nai mỗi sáng phải chạy để không làm thức ăn cho sư tử. Hiểu không? Tại sao câu này nó sâu, là đời sống này tất cả chúng ta đều là những con nai và những con sư tử hoặc có lúc làm nai, có lúc làm sư tử, chúng ta cứ chạy miệt mài, tui nhắc lại cái sâu của nó. Con sư tử sáng nào cũng chạy đi tìm thức ăn, và con nai sáng nào cũng chạy, cả đời con nai cũng chạy vì nó không muốn làm thức ăn cho sư tử. Cuộc đời này nỗ lực chạy, ai phiêu lưu thì đẩy về phía trước, nếu anh đứng là anh sẽ bị lịch sử nghiền nát, thế là anh nhắm mắt anh chạy, anh phải đi làm để anh có tiền, anh giữ cái nhà của anh, cái xe, anh giữ chồng, giữ vợ của anh, và anh nuôi đám con của anh. Anh giữ là giữ danh giữ lợi, giữ quan hệ xã hội, giữ tình cảm, những thứ sở hữu vật chất. Anh luôn luôn hoặc là con sư tử, anh chạy đi kiếm ăn, hoặc anh là một con nai, anh chạy để không phải là thức ăn của con sư tử. Câu đó nó sâu ghê lắm.

Có một đêm đó tui gặp cô chủ nhà mấy phút, tui hỏi nhà sao hông kiếm 1 tượng phật để cô thờ, cô nói cô đang tìm một bức tượng vừa ý, cô nhìn vô cô thấy cảm được cô mới thờ. Thì cô đi rồi, có một mình tui mới chực nhớ một câu chuyện nhỏ thôi. Có cô phật tử cô ở tiểu ban nào đó, cô đi tới Cali, cô đứng ở trên cái thuyền tàu, cô chụp hình mấy bức tượng. Lúc đang ngủ buổi trưa, cô gọi phone là cô đang đứng ở tiệm tượng phật, con quay phim cho sư, sư lựa dùm con 1 tượng. Con đang đứng ở tiệm tượng mà con không thích tượng nào. Tui đang ngủ trưa,... tui dòm dòm tui thấy, - rồi cô lấy bức tượng sứ đi. Ủa tại sao vậy? - Tượng đồng thì nó lên đen, tượng đá quá nặng, mà tượng gỗ tui thấy nó không đẹp. Còn tượng sứ thì nó nhẹ mà nó vẫn đẹp, cô lấy bức tượng đó đi. Xong tui ngủ tiếp. Thì tối hôm đó, cô kêu lại tui cô chọn bức tượng sứ. Các vị có thấy tui lạc đề không? Tui đang giảng thì lạn qua tượng phật. 13:58

[15/05/2021 - 12:45 - 77july2015]

Cô đó chưa từng tới cái am ở đây, chớ cô hỏi tui: - Sư chụp hình cho con coi cái tượng Phật sư đang thờ đi. Tui nói: - Tui không có thờ tượng Phật,.. tui thờ cái hộp quẹt. Nếu các vị hỏi tôi, nguyên cái tủ đại tạng, nội dung của tủ đại tạng cái gì, tui nói cái hộp quẹt, cái bật lửa. Các vị hỏi tôi, Đức Phật giác ngộ cái gì dưới gốc bồ đề, tui nói cái bật lửa. Mấy vị hỏi tôi mấy chục năm hồng pháp độ sinh Phật đã giảng cái gì? Tui nói cái bật lửa. Và toàn bộ nội dung của Phật pháp, của chư Phật ba đời 10 phương, các vị Bồ tát thánh hiền cũng chỉ là cái bật lửa. Và nội dung của toàn bộ vũ trụ vô lượng vũ trụ cũng chỉ trong cái bật lửa. Cho nên nếu không tìm được tượng Phật nào vừa ý thì các vị kiếm đại cái hộp quẹt để trên bàn thờ để thờ. Đương nhiên là phải nghe tui giải thích tại sao.

16:03 Trước khi giải thích cái đó, tui phải nói cho mấy cô nghe câu chuyện, đó là bên Tàu có một nhà thơ lớn đó là Tô Đông Pha. Ông có một câu thơ mà tôi rất thích: Trong cây đàn không có tiếng đàn. Trong ngón tay người nghệ sĩ không có tiếng đàn... Vậy tiếng đàn ở đâu? Nói về kinh phật, khi ngón tay cộng với dây đàn, cùng đàn, với tất cả điều kiện này thì nghe được tiếng đàn. Tại sao cái bật lửa được gọi là nội dung phật pháp? Toàn bộ thế giới này chỉ là sự cộng hưởng, sự tương tác giữa sáu căn và sáu trần mà thôi. Người không biết phật pháp cho rằng thế giới này có núi non xanh cả xanh biển, con người, phố xá, đồng quê, kênh rạch nhưng mà theo phật pháp nói rõ ràng toàn bộ thế giới này chỉ có sáu căn và sáu trần. Sáu căn thì có mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Sáu trần là tất cả những gì sáu căn biết được. Tui hỏi các vị nha. Nguyên cái vali này có gì nằm ngoài sáu trần không? Cái thứ phải nhìn bằng mắt, cái thứ phải nghe bằng lỗ tai, cái thứ ngửi bằng mũi, cái nếm bằng lưỡi, cái sờ chạm bằng xúc giác, cái nghĩ này nó là ý thức. Nếu phân tích như vậy thì cả cái hành tinh này có cái gì nằm ngoài sáu trần không? Mặt trời là trần gì trong sáu trần? Mặt trời là đối tượng của cái căn nào trong sáu căn? Về mắt, về xúc. Mặt trời nó xa như vậy còn nằm trong sáu trần đúng không? Sáng nay tôi nói mấy vị nghe là Tổng thống Trump bị bệnh Covid như vậy TT Trump có nằm trong sáu trần không? Trần thứ mấy? Trần thứ sáu, tức là mình không sờ, không thấy nhưng có thể nghĩ về ông. Như vậy toàn bộ thế giới này không có gì nằm ngoài sáu trần hết. ..19:23 Cái mà biết được sáu trần gọi là sáu căn. Như vậy vô lượng vũ trụ này không có gì nằm ngoài sáu căn sáu trần đúng chưa?

Vậy tui hỏi các vị, ở đâu ra cái microphone mà tui đang nói vậy? Có phải do con người tạo ra không? Cái ly nước này cũng vậy. Cái ly thủy tinh này cũng vậy, cát nấu ra thì thành thủy tinh, còn nước dính qua bao nhiêu giai đoạn chế biến tinh lọc, khử trùng thì mới thành ra nước cho mình uống. Như vậy nguyên thủy nếu không có con người trên trái đất này thì có ly nước này không? Khi có mặt của con người với bao nhiêu kiến thức khoa học, cộng với nhu cầu vật chất, cộng các thứ lại thì mới cho ra ly nước này. Cộng vô số điều kiện mới ra ly nước này, mà này tui nói rồi. Nước trong thiên nhiên có sẵn, còn cát trong thủy tinh này cũng từ thiên nhiên lấy ra...20:50 Tui nhắc lại, tiếng đàn không có trong cây đàn, tiếng đàn không có trong ngón tay người nghệ sĩ, nó không có trong thùng đàn, không có trong dây đàn, trong phím nhưng mà khi những thùng, những phím, những dây và những ngón tay của người nghệ sĩ, những kiến thức và cảm hứng của người nghệ sĩ cộng lại mới bèn ra âm thanh. Nhưng mà nói như vậy đủ chưa, theo trong giáo lý A tì đàm của Phật giáo còn một chuyện nữa động trời quý vị có thể nghe mà sốc, rất là sốc. Chân tâm, chân tình mà nói thương thì ráng về đây gieo duyên bằng không thì diễn giải cái này tui vừa tiếc vừa sợ. Tiếc là nói không biết có ai hiểu không, khổ cái thân già của tui, mà sợ cái là không ai hiểu. Khó nhận ra được. Âm

thanh muốn tạo ra được thì cần vô số điều kiện như tui vừa nói đúng không? Chưa hết còn một chuyện nữa, được gọi là âm thanh là nhờ bởi 2 điều kiện sau, điều kiện căn và điều kiện cảnh. Điều kiện căn là kiến thức, cảm hứng nghệ sỹ, cây đàn ngon lành gồm dây, trục, phím, thùng, cộng hết thì ra âm thanh, là tiếng đàn, nhưng mà đủ chưa? Chưa, còn một chuyện nữa, có đứa nào nghe hay không? Nếu không có ai nghe thì làm sao ra tiếng đàn? 22:53

[17/05/2021 - 12:45 - 77july2015]

Được gọi là mùi thơm vì có đứa nó ngửi, chứ không có ai ngửi mùi đó thì cái đó không được gọi là mùi... Còn một chuyện động trời nữa, các vị có biết mỗi đêm các vị nhìn lên trời mà thấy ánh sáng của ngôi sao, các vị biết ánh sáng đó mất nhiều triệu năm mới đến được trái đất mình. Ánh sáng mặt trời dội vô đó rồi ánh sáng phải đi quãng đường rất là xa mới xuống tới đây để mình nhìn thấy ánh sáng đó. Khiếp như vậy. Cho nên những hình ảnh các vị thấy nó đẹp, thật ra cái đẹp đó không phải thực thể có thật mà do có con mắt mình nhìn cái đó, cái đó được gọi là hình ảnh, màu sắc. Còn chuyện nó đẹp hay không đẹp tùy thuộc vào vốn liếng tâm thức, nền tảng văn hóa của mỗi người. Đâu phải nhiều màu sắc sẽ mới đẹp, nhưng mà đối với người Nhật, cái màu phải nhu nhũ, đơn giản. Bắt một bà đầm Tây Đức mặc cái xà rông của Bắc Hàn, tui nghĩ bà làm không nổi, nhưng mà ngược lại bắt một người con gái Ấn Độ ăn mặc hở hang như một cô gái Âu Mỹ thì tui nghĩ là chuyện không nổi. Như vậy việc đẹp xấu trên đời này nó được đánh giá dựa trên nền tảng nhận thức - được thiết lập trên vô số những nền tảng về văn hóa, về dân tộc tính, về thẩm mỹ của mỗi người. Như vậy đẹp xấu trên đời này vốn dĩ có một giá trị rất là... 24:51 Ví dụ như trong nhà mình có nhu cầu thì có cái trống, nếu đây là quán cafe thì tui e rằng không có lí do gì người ta có cái cặp chuông trống này hết. Do đây là cái chùa, nên mới có cái chuông, cái trống. Tại sao phải có vì lễ ở chùa cần đến tiếng chuông và tiếng trống, do có nhu cầu chuông, trống nên mới có chuông, trống. Do có chuông, trống nên mới có người đánh chuông, trống. Do có người đánh chuông, trống nên chúng ta mới nghe tiếng chuông, trống. Giờ tui làm lại vòng tròn nha... Bây giờ tui trở lại lí do tại sao chúng ta thờ cái bật lửa. 25:50

[22/05/2021 - 08:43 - 77july2015]

(25:50) Vì cái bật lửa nó dạy cho mình 2 cái triết lý đạo đức, 2 cái triết lý mình triết vô cùng sâu sắc mà tôi nói các vị đừng buồn, tôi chỉ mong.... Sáng nay, tại sao tôi rất là giận vụ ghi live này, bởi vì tôi muốn các vị ở xa nhìn mặt tui... Tại sao tui thờ cái bật lửa chứ không thờ đức Phật? Bởi vì Phật - tui nghĩ rằng nên để tượng tượng về Ngài hay hơn là thông qua một hình vẽ.

26:39 Ở đây có ai đọc quyển Hoàng tử bé - Le Petit Prince của Saint -Exupéry?... 27:06 Có một câu chuyện rất là hay. Cậu bé này nhờ ông kia vẽ cho cậu 1 hình con voi. Thì người được cậu bé đề nghị vẽ thì một hồi sau ông vẽ 1 cái nón, cái nón ni... 28:13 - Cái này đâu phải là con voi! - Nếu ta vẽ hình con voi thì con voi qua hình vẽ đó nó không đi xa hơn; nhưng chính vì ta vẽ cái nón ni mà ta nói nó là con voi thì cái hình ảnh con voi thông qua tượng tượng của con sẽ phong phú hơn nhiều. Quý vị hiểu chưa?

Giả sử như tôi yêu thương 1 người con gái, mà cô gửi cho tôi 1 tấm hình chụp rõ ràng thì mỗi lần tôi nhớ cô, tôi lấy ra tôi nhìn. Cô từ chối, cô giữ lại cái hình, cô đưa cái khăn cho tôi. Thấy cái khăn thì không bằng cái hình nhưng mà mỗi lần tôi nhớ cô, tôi cầm cái khăn thì mức tượng tượng của tôi nhiều hơn.

Quý vị có nhớ câu chuyện ông thầy chùa đi qua 1 con đò không? Lần đầu tiên ông đi qua đò, ông nhìn chăm chăm người ngư phủ... - Ông thầy đi qua đò mà còn nhìn em nữa! - Okey, người ta trả 1 đồng, tui trả 2 đồng coi như tiền phạt. Lần sau ông đi qua đò, ông chánh niệm không nhìn cô đó mà ngó chăm chăm xuống cái lườn đò. Thì lên bờ cô đòi 3 đồng. - Lần này tui không nhìn cô. - Đúng thầy không nhìn con nhưng cái thứ không nhìn tới lúc tượng tượng còn dữ dội hơn... Lần sau, ông đi đò, ông nhìn đúng cái mặt cô ông cười, hỏi cô khỏe không rồi ông kiếm chỗ ông ngồi. Qua bên kia sông cô nói miễn phí. Vì thầy chùa thì không có tiền, mà chuyện chở đò thầy chùa thì không có gì lạ. Đó là 1 lí do. - Nhưng bữa nay tui có nhìn cô. - Không, lần này trong lòng thầy, thầy đã không ưa con nhỏ chanh chua này rồi. Cho nên thầy nhìn con là bằng mắt nhưng trong lòng thầy, con là con quý cái, là thầy không còn thương thức con nữa... Như vậy con lấy lí do gì con phải lấy tiền 1 người không thương thức mình.

Cho nên cái quan trọng nhất ở đây, cái hình ảnh, âm thanh, nói theo A-tì-đàm là mình muốn đánh giá nó hay hay dở thì nó phải qua 1 lớp sàng lọc nhiều nhiều khê, phức tạp. Một người dốt nát không thể nghe được giao hưởng concerto, một người dốt nát về hội họa không thể nào thưởng thức tranh của Picasso. Cái trật tự của mắt, tai, mũi nằm tùm lum hết; màu sắc không hợp lí. Nhưng mà một ông có kiến thức về hội họa, ông thưởng thức tranh Picasso với niềm đam mê, sẵn sàng bỏ ra bạc triệu để mua về. Quý vị đánh giá về đẹp, âm thanh, mùi vị, kiến trúc,... đòi hỏi quý vị phải dựa vào 1 lô những nền tảng về kiến thức về thẩm mỹ, cảm xúc cá nhân, chưa kể nền tảng môi trường sinh trưởng rất là lớn... 33:26 Thầy Trần Văn Khê nói về lễ nhạc Phật giáo rất là hay, vì xuất thân của thầy là Phật tử, thầy rất có cảm tình với Phật pháp, mà biết bao nhiêu người, ngay cả ông Trần Quang Hải con ông, mang tiếng là tiến sỹ âm nhạc nhưng cảm tình của ông này không sâu sắc bằng ông cụ Trần Văn Khê, là vì cái nền tảng, gốc gác của 2 người không giống nhau.

Nói chuyện xuất thân mới nhớ ông triệu phú có thằng con trai nó xài tiền hoang phí, còn ông thì xuất thân nhà nghèo nên đến khi ông có tiền, ông xài cũng tăng tiện, ông đi ăn cũng kêu món rẻ rẻ rồi khi ông đi để lại tiền tip, tiền boa là số tiền nhỏ nhỏ. Còn thằng con ông để 1 lần 50 euro. Thì thằng bồi đó, nó nhin không được, đến khi ông đó ông đi để lại cho nó 2 euro, nó mới nói: - Con trai của bác hào phóng, mỗi lần tới đây cho tới 50 euro. - Tại vì ba của nó giàu hơn ba của tui... Ý là ba của nó giàu hơn ông nội của nó.

Tui quay lại cái hộp quẹt. Vạn pháp trên đời này vốn dĩ A được gọi là A, B được gọi là B, là bởi vì vô số điều kiện khác được gọi là âm thanh. Để có được âm thanh thế này, lại cần vô số điều kiện, như là cái ngón tay, 2 cái ngón tay chạm nhau, chưa đủ, các vị không điếc thì quý vị mới nghe được, chưa hết, cái microphone này không bị hư, nếu nó hư thì không chuyển âm thanh đến tai quý vị được. Các ngón tay này phải ok, lỗ tai quý vị phải ok, cái microphone cũng phải ok, một đồng thứ ok thì quý vị mới nghe được cái búng tay của tôi. Cho nên, trong cây đàn, không có tiếng đàn, trong ngón tay người nghệ sĩ không có tiếng đàn nhưng những thứ này cộng lại bèn ra tiếng đàn.

Trong cái hộp quẹt nó có nhiều phụ kiện, nhiều chi tiết khác nhau. Cái bánh xe không có lửa trong đó, cái đá lửa cũng không có lửa, cái bùi nhùi chứa xăng cũng không có lửa sẵn trong đó, cái vỏ hộp quẹt cũng không có lửa... Tất cả những thứ không có lửa gộp lại với nhau cũng không có lửa, cho nên mới nhét vô túi áo túi quần được. Nhưng khi ta cần thì những thứ này tương tác với nhau, bèn tạo ra lửa. Thế giới này cũng vậy, nếu không có những điều kiện hỗ trợ lẫn nhau thì không có nhà cửa, phố xá, không có con người.

Một thằng bé nó hỏi: - Bố ơi năm nay con mấy tuổi? - Năm tuổi. - Bố ơi, trước đây 5 năm con ở đâu? - Ở công viên. - Tại sao? - Vì ba má không gặp nhau ở công viên, sau đó sao mới ra con. Thì cái công viên đó có chứa đứa bé không? Trong người nữ đó có đứa bé không? Trong cậu con trai đó có đứa bé không? Cộng những thứ đó lại bèn ra đứa bé.... Câu chuyện nghe rất là kì, nhưng mà nó rất là sâu, sâu ở chỗ là thì ra vạn pháp nó cần đến vô số điều kiện. Nên nhớ trên đời này không có gì mà không cần đến những điều kiện để có mặt. Chuyện thứ hai, trên đời này không có gì tồn tại độc lập. Trong 1 chiếc xe không có đồng phụ tùng, mà trong đồng phụ tùng không có 1 chiếc xe. Có nghĩa là nó ráp lại mới ra 1 chiếc xe.38:53

[31/05/2021 - 12:23 - 77july2015]

38:53 Nếu bây giờ tháo ra từng phần, tháo khớp từng phần của 1 cơ thể, chúng ta không có 1 hoa hậu, không có 1 lực sỹ, nhưng mà nhờ những thứ này cộng hưởng lại... Các vị còn nhớ, ai mà học sinh học còn nhớ, cơ thể con người ... nó gồm 4 chữ, cộng lại là ra chữ C-H-O-N, C là carbonic, H là hydrogen, O là oxygen, N là nitrogen. Nếu tách rời 4 chữ này ra thì không có con người, chúng ta biết rằng, chúng ta chỉ mất thờ nửa tiếng đồng hồ thôi thì 1 cái cơ thể khả ái, dễ thương nhất cũng không ai dám chạm vô, đừng có nói chạm, chứ kêu ở chung phòng với cái xác đó tui nghĩ nhiều người cũng ngại. (...)

41:20 Trong kinh còn 1 câu nói thế này về thân xác, tám thân này là hình hài vật chất, xem ra nó không có liên quan đến tinh thần, tâm linh, nhưng chỉ cần tám thân này vô tri bất động thì nó trở thành cái của nợ mà ai cũng sợ cũng ngán. (...)

42:56 Có một chuyện có thật, mẹ tôi nửa đời sau mẹ sống ở chùa. Đêm đó khoảng 1 giờ sáng mẹ tôi nghe tiếng gọi công, mẹ mới mở đèn để hỏi ai, thì có 1 iếng trở rất là quen, quen lắm: - Cô Tư ơi,

vợ chồng con xin ghé vô nghỉ xúu rồi sáng tui con đi. Phật tử rất là thân, thân lắm. Thân tới mấy thế hệ, thành ra mẹ tui biết má, ba của cặp vợ chồng đó, rồi biết họ luôn. Đương nhiên, bà cụ mới mở cửa cho 2 vợ chồng vào; 2 vợ chồng đi vô thì trên tay bông 1 đứa bé; mẹ tui mời đưa họ vô cái phòng mà họ xin ly nước ngồi đây đến 4 giờ là đi rồi. - Thì có chỗ cho em nó nằm chứ bông hoài. Mẹ tui đi rót nước: - Sao lấy gì trùm mặt nó vậy, sao mà không cho nó thở?! Quý vị hiểu gì chưa? - Dạ thưa cô, em mắt hồi tối, tại tui con không dám đem về nhà, tại dị đoan, chùa thì ma nhiều, thêm 1 đứa nữa cũng không sao. Bà mẹ tui kể, khi mà biết đó là cái xác rồi thì tình hình căn phòng đó nó khác liền, mặc dù cái đứa đó ẵm bông chừng 5 kí thôi. Thì ra, tương cái tinh thần nó vô tri là nó không ảnh hưởng gì hết. Cái xác hồi còn sống mình nâng niu, yêu chiều nó biết bao nhiêu. Mà hễ cái đứa đó quên thở cái là tinh thần nó xuống liền vậy đó.

Mà kiểu cái chiếu của "cô" nằm là mình đã ngại cái chiếu đó rồi. Tức là ông trụ trì mà nhờ giặt dùm cái chiếu, cái mền của cô này hôm qua cô tới đây nằm, mà bữa nay cô "đi" rồi. Tui nói thiệt chứ ai giặt là không có tui rồi đó.

47:07 Cho nên tại sao mình thờ cái bật lửa. Đời sống này toàn là của mượn không hà. Nguyên cái cơ thể quý vị, cái thân này 60 kí nhưng mà chỉ cần con mắt nó bị dị tật cái là mấy chục kí đó không ai muốn rước. 47:41

[12/06/2021 - 07:26 - 77july2015]

47:41 Mất bò câu con đậu con bay... Có nhiều khi cũng cơ thể đó mà quất cái mục ruồi ở đây, nhiều người đu bám như là đĩa, như Elizabeth Taylor... Cũng cái răng khềnh đó mà ở Mĩ nó chề đứng chề ngồi, còn trong nước cứ mê cái răng khềnh...48:33 Vì 1 hàm răng, 1 nụ cười, 1 nốt ruồi mà đi công mấy chục kí lô không ra gì về, cho nên thế giới này thuộc cái bật lửa, mình thích cái gì đó, mình ghét cái gì đó, mình đam mê cái gì đó,... tất cả chỉ là dựa vào một vài yếu tố rất là phù phiếm.

Cho nên trong Luật mới nói Tỳ kheo khi may xong 1 lá y thì nên làm tịnh tác, tức là làm cho nó "sạch". Nói từ Pali là kapiya, may cái y xong thì ngay những cái góc này thì chầm chầm thêm vài đường chỉ để những chỗ nó xấu để cái lòng tham của mình với cái y nó giảm đi. Còn làm cái cốc nên cố ý chừa 1 góc cho nó dở dang để chi, trong cái cốc đó vẫn có cái không được hoàn chỉnh, thì đó là tịnh tác. Nói tới đây, nhớ tới 1 chuyện Hồi giáo, cái anh đó có nghề dệt thảm rất là khéo, khéo lắm thì anh dệt xong một người bạn tới nói: - Trong đời của tui, đây là tấm thảm hoàn hảo nhất mà tui gặp. Anh nghe như vậy liền rút cái kéo cắt 1 góc thảm đi, thì người bạn nói: - Trời ơi, tui khen thiệt tình mà tại sao ông làm gì kì vậy? Ông nói mình thờ Chúa Allah là hoàn hảo thôi, tui dệt xong tấm thảm mà ông nói nó là hoàn hảo đó là một chuyện "phạm thượng". Nên tui làm 1 góc vậy để cho nó thua Allah 1 bậc.

Như vậy thế giới này chỉ là 1 ản độc cư, tức do có A B C F mà mới có E...50:37 Không có gì mà tự nó tồn tại độc lập. Voltaire của Pháp, ông nói thế này: đẹp là gì, đẹp là con cóc đực trong mắt con cóc cái. Trong kinh Phật kể có 1 ông vua thời đức Phật, ông đặt biệt thích những người nữ phốp pháp, không thích những cô đoan giải, cân đối, cao ráo, ông thích nhìn vô "thịt kho trứng" là thích. Thảm mỹ của người Tàu là mỗi triều đại thay đổi nhau, trong sử sách ghi thế này. Cái thảm mỹ người Trung Quốc vào đời nhà Đường thì phải là đàn bà phốp pháp và thảm mỹ của La Mã cũng vậy, lạ một chỗ là đàn bà ngực phải nhỏ,... Trong cái thảm mỹ của người Hi Lạp có điểm khác với người Roma, người Roma khác với người Do Thái, Ý, Nhật,.. Thì người Tàu thời nhà Đường thích phốp pháp, do đó Dương Quý phi được người ta mô tả là người đàn bà phốp pháp, chứ không phải mình về sân si, đi Sơn Tây Trung Quốc, đến cái chỗ suối nước nóng Ôn Tuyên thấy cái tượng Dương Quý phi rồi mình tưởng là đẹp. Theo sử thì nàng là người đàn bà phốp pháp, mà vua Đường Minh Hoàng vì mê nàng và gọi nàng là mỹ nhân thì phụ nữ trong dân gian cũng đi theo cái quan điểm thảm mỹ đó, đưa nào phốp pháp làm người đẹp. Nhưng mà Tàu ông ăn thịt mỡ ngán rồi cho nên tới đời nhà Đường sụp rồi thì đến nhà Tống lên thì chuyển sang lạp xướng, tức là phải khô khô 1 chút. Cho nên cái thảm mỹ của người Tàu đời nhà Tống thì từ phốp pháp đời Đường chuyển sang: "Em gầy như liễu trong thơ cổ/ Anh bỏ trường thì lúc thịnh Đường" là đàn bà trong thời nhà Tống là phải xanh lè xanh lét, suy dinh dưỡng và đi trước gió, nó đứng trước cảnh liễu mà không biết đứa nào là liễu, nào là nó thì coi như chuẩn. Rồi người mẫu hôm nay có những supermodel, cô

chết trên catwalk là vì cô suy dinh dưỡng, có lúc tui ôm mà tui nhìn cô tui thấy tui mập luôn. Thảm mỹ của mỗi quốc gia, thời đại, ở đây ai có nghiên cứu về cái fashion như LV, Gucci, Chanel...

(53:50) Thì tui nhắc lại lần nữa, vì sao tui muốn thờ cái bật lửa? Thì ra cái ngon, cái thơm, cái đẹp,... tất cả đều là những concept, ý niệm rất là tạm bợ, những ý tưởng đó, được xây dựng trên con số, nền tảng tạm bợ. Cũng cô Phật tử đó, ngày xưa tui biết cô quần là áo lụa, đồ hiệu không, bây giờ cô mặc áo vạt khác, là áo bà ba... tui gặp cô tui giạt mình, - Thầy thấy con khác rồi phải không? - Con đổi mode mới. Cô bị cái bệnh gì đó, cô bị rụng tóc, không bận quần là áo lụa được nữa, cô đi lên chùa thường nên chuyên qua cô mặc cái đó, rồi khi tóc mọc trở lại thì cô không thích quay lại quần là áo lụa nữa. Ừm, thì mình thấy, cũng con người đó, nhưng mà sở thích, thảm mỹ cũng theo năm tháng, theo hoàn cảnh, theo điều kiện, theo môi trường, theo tương tác thực tế ngoài xã hội và những tương tác cá nhân mà nó thay đổi nhất định.

Cho nên tôi nhắc lại trong cái hộp quẹt vốn không có lửa, nhưng cộng với các điều kiện, chi tiết của cái bật lửa mà nó tạo ra ngọn lửa. Đó là nội dung thứ nhất của cái bật lửa. Nội dung thứ nhất là, ngọn lửa không sẵn tồn tại ở đâu đó mà nó chỉ có mặt khi các điều kiện hội tụ. Cuộc sống của ta là hạnh phúc hay đau khổ, vinh hay nhục là phải cần đến vô số những điều kiện.

55:59

[13/06/2021 - 07:55 - 77july2015]

55:59 Tôi đã từng thấy vài người phật tử nữ khóc với chúng tôi, vì ông chồng không ra gì, bỏ bê không lo gia đình, lạc lõng, lạnh lùng với vợ con. Nhưng cũng người phật tử đó về sau cô gặp tui, cô nhả răng cô cười lên tới lỗ tai luôn. Chính vì sự ghẻ lạnh, sự bất hạnh trong đời sống hôn nhân mà cô đã trở thành 1 hành giả Tứ Niệm xứ, cô tu thiền rất là thành tâm, rất là an lạc, và cô nói rất là nặng: - nếu mà con được may mắn trong gia đạo, trong hôn nhân, thì con tiếp tục là đưa ô sin trong căn nhà cho tới khi con chết. Nhưng may trong cái xui có cái may là vì con bị ghẻ lạnh bởi chồng và bất hạnh trong gia đạo mà con trở thành người Phật tử đúng nghĩa, và con cảm ơn ông. Bây giờ ông đã có vợ kế, ông đã tha cho con, nhờ vậy con đã được giải thoát.

Các vị thấy, cũng con người đó, cũng hoàn cảnh đó nhưng tùy vào cái khẩu vị của mình mỗi lúc. Những lúc mình ốm nghén, mình thèm những món mà thường mình không muốn ăn, có phải không? Khi ở cử, bèn thích trở lại như cũ cũng con người đó, tùy lúc thích hay không thích một món ăn. Cái mùi cũng vậy, có lúc chúng ta rất mê mùi dầu gió, dầu xanh, nhưng tui nói thiệt, từ hồi bé tới bây giờ, tui nghe mùi dầu xanh là tui chịu, tui nôn.

Cho nên, tại sao tui thích bài học giáo lý lấy ra từ cái bật lửa. Tại vì từ cái bật lửa lấy ra cho mình ít nhất 2 bài học mà được xem là toàn bộ tinh hoa của Phật pháp, toàn bộ tuệ giác của chư Phật ba đời 10 phương. Thứ nhất, từ cái bật lửa là: Vạn pháp không thể tồn tại khi thiếu những điều kiện tương tác. 57:42

[15/06/2021 - 11:40 - 77july2015]

57:42 Vạn pháp do duyên mà có rồi cũng do duyên mà mất đi. Khi mà có đủ duyên thì ngọn lửa bật lên trong cái bật lửa nhưng khi hết duyên rồi thì đồng lửa tắt có đúng không? Thứ hai, vô cùng và vô cùng quan trọng, quan trọng số 1, đó là ngọn lửa ấy là lợi hay hại thì tùy vào hiểu biết, nhận thức, cách ta sử dụng nó. Ngọn lửa đó mà nằm trong tay 1 thằng khùng, xung quanh 1 đồng xăng thì các vị nghĩ nó nguy hiểm vô cùng.

Bên Mỹ, có khi báo Cali nó đăng 1 bài cáo phó như thế này. Đêm hôm qua trên xa lộ 912, một thanh niên từ VN đang chạy xe moto bỗng dừng lại trên xa lộ, mở nắp xăng rồi quẹt xem xăng còn hay hết. Hường dương 21 tuổi. Bài cáo phó rất là đơn giản mà... bật hộp quẹt, mở nắp xăng xem coi còn hay hết (chấm) hưởng dương... Thì có nghĩa cũng đồng lửa đó nhưng tùy thuộc vào cái nhận thức, cái kinh nghiệm, cách mình sử dụng mà ngọn lửa ấy có lợi hay có hại.

Các vị có biết có những trận lửa trên thế giới này, nó đã giết bao nhiêu người, nó đã thiêu rụi hàng triệu cây cối, như đợt lửa ở Úc vừa rồi. Nhưng các vị biết rằng tôi biết có 1 đám lửa, chỉ có nửa mét đường kính trị giá 2 triệu đô la, các vị biết không? Pablo Escobar là 1 ông trùm ma túy có thật, chứ không phải The godfather trong phim Bố già của Mỹ - hư cấu đâu, ông này là có thiệt. Ông bị Interpol thế giới, cả tụi FBI của Mỹ truy lùng rất gắt gao, và cuối cùng ông phải rời bỏ lâu đài, cùng với mấy người vệ sĩ trốn lên núi, mà trong lúc ông đi, ông bỗng theo đứa con gái mới có mấy tuổi

thôi. Đêm đó, đứa con gái bị sốt mà nó lại bị lạnh. Nói là núi nhưng mà là núi trọc, không có cây cùi gì hết; đứa con gái nó sốt; bên cạnh Escobar lúc đó không còn gì ngoài mấy bao tiền, vì thương con gái, ông lấy từng tờ 100 ra ông đốt. Cũng giống như bên Thụy Sĩ cách đây 1 năm thì người ta phát hiện nhà văn.. có kẻ nào đó lấy tờ 1000 franc cắt nhỏ ra, bỏ bốn cầu, nhấn nút, hình như cả trăm ngàn. Tui trở lại cái chuyện Pablo Escobar, có những lúc trong cuộc đời này, đối với ta tiền bạc không quan trọng bằng lửa, một đống lửa,...

Và những người đi vượt biên thì biết là có những lúc phải tháo từng dây chuyền và chiếc nhẫn trên tay để đổi từng lít nước cho người thân uống, quý vị biết chuyện đó không? Chắc không biết. Như vậy giá trị thế giới này phụ thuộc vào hoàn cảnh.

Bình thường nghe 2 triệu đô la rất là lớn, nhưng trong đêm tối mà lánh nạn của Escobar thì 2 triệu đó đối với ông chỉ vừa đủ để đổi lấy 1 đống lửa để sưởi ấm cho con gái thôi. Ngày xưa ở trên bờ, mình đi buôn gánh bán bưng, để dành mua từng phân vàng chứ đừng nói từng chỉ. Hôm nay xuống tàu rồi, mình coi đó là toàn bộ gia tài để mang đi, vậy mà đến lúc ngặt nghèo phải tháo ra từng chiếc nhẫn để đưa cho chủ tàu đổi từng lít nước cho con nó uống.

Như vậy những cái là giá trị của đời sống đôi khi, không phải đôi khi mà là luôn khi, tùy thuộc vào vô số yếu tố làm nên giá trị đó.

Cho nên cái bật lửa dạy cho mình 2 bài học rất là quan trọng. Một là mọi thứ ở đời này do duyên mà có, không có gì tồn tại độc lập. Mọi thứ phải nhờ có điều kiện để tồn tại. Hai là khi đống lửa đã có rồi thì giá trị của nó tùy thuộc giá trị ta sử dụng vào chuyện gì, đời sống của mỗi người phải dựa vào vô số điều kiện để làm nên, gắn kết nên cái gọi là đời sống. Tuy nhiên, khi các vị đã có được bốn mạng rồi, hình hài này rồi thì các vị phải dùng nó ra làm sao nữa.

Một ngày kia, có 1 anh giáo dân chết, ảnh lên thiên đàng, gặp Chúa. Mà tại sao ảnh chết? Bởi vì ảnh có 1 cô vợ quái quái, tai ác, ảnh tức gây lộn với cổ rồi ảnh lên máu chết. Ảnh lên trời, gặp Chúa trời rồi thưa Cha: - Tại sao Cha tạo ra một chuyện rất là kì. Cô gái chưa chồng, đứa nào cũng dễ thương, mà sao lấy nó về đứa nào cũng "lạ nạn" hết là sao vậy? Câu trả lời của Chúa trời tui chịu lắm. Cái câu đó, tui "xăm" trong người tui, tui đạo Phật tui nói tui xăm của Chúa, kì cục. - Ta chỉ tạo ra những thiếu nữ, chính tui con tạo họ thành vợ, họ lạ nạn là do các con chứ không phải do ta. ... Hiều hông, do đàn ông tui bày chế biến sao giờ nó "thúi quắc" lun, Chúa chỉ tạo ra mấy đứa con gái thôi. Vạn pháp trên đời này không có gì là ngọt, là đắng, là thơm, là thúi. Không có. Nhưng mà thông qua cái chế biến này...1:05:09 Anh kia nhà ảnh rất giàu, mở cái tiệc mừng 20 năm đám cưới, bạn bè về nhậu nhẹt, đang nhậu ảnh bỏ ra ngoài đứng hút thuốc, mắt đỏ hoe, người bạn thân mới hỏi. - Mày nhớ tao với vợ tao gặp nhau thế nào không? - Thì vợ mày là con ông chánh án, hồi đó mày chơi với nó rồi lỡ làm nó có bầu rồi ông dọa không lấy con gái ông, ông cho ở tù, rồi mày sợ ở tù nên mày lấy. - Ủ, nếu tao chấp nhận ở tù thì chiều nay tao ra rồi. Tui thích câu chuyện đó lắm, nó rất là thông minh. Cũng con người và hình hài đó, tùy vào nhận thức của mình, có lúc thế này, có lúc thế kia, cho nên cái bài học về cái hộp quẹt nó hay quá.

Cho nên nếu ai hỏi tui, nếu tui không biết lựa cái tượng phật nào vừa ý, thì thôi tui lựa cái hộp quẹt. Mà có lí do tại sao mình tránh thờ Phật. Ngài đẹp lắm,.. cái đẹp của Ngài là không có can thiệp của dao kéo. Mình hên mình đẹp, nhờ cái phước nhỏ nhỏ mà mình đẹp, Ngài là 1 quá trình luân tu tích lũy công đức vô lượng kiếp, bao nhiêu kiếp Ngài cứu mạng kẻ muốn giết Ngài nên kiếp cuối Ngài sinh ra để thành Phật, Ngài đẹp không thể tưởng tượng được, đẹp hoang đường lắm. Cái đẹp đó không đơn giản chỉ nhìn thấy bằng mắt mà vẫn còn cảm bằng tâm. Ngài luôn luôn đi đứng trong chánh niệm, trí tuệ và từ bi nên không có 1 họa sĩ hay nhà điêu khắc nào có thể thể hiện trọn vẹn, đầy đủ, rõ ràng, tuyệt đối, viên mãn nét đẹp của Phật hết.

Giống hồi này tui nói, hình ảnh con voi đẹp nhất, chi tiết nhất chỉ là cái nón nỉ thôi, vì thông qua cái nón nỉ nó ra tha hồ, hiều hông? Còn đằng này chỉ nhìn con voi người ta đã vẽ ra toẹt rồi thì cái nghĩ của mình bị hạn chế. Cho nên, Einstein nói 1 câu rất là quan trọng, - Đôi khi sự tưởng tượng quan trọng hơn kiến thức. Bởi vì kiến thức bị đóng khung, còn tưởng tượng là không giới hạn. Cho nên có nhiều công việc thuần túy sử dụng kiến thức là tự mình dậm chân tại chỗ. Nhưng có nhiều chuyện vận dụng trí tưởng tượng thì có thể chấp cánh bay cao đến phương trời vô tận. 1:08:50

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

WWW.TOAIKHANH.COM

TOAIKHANH.COM